

[Reedtz-Thott.]

drukne i landbrugets almindelige ønske om at få en vis udligning af sin almindelige skæve stilling.

Hvis man ser på de lovforslag, vi behandler, vil man, så vidt jeg kan se, konstatere, at der kun er beskeden dækning i dem til den del af landbrugserhvervet, der ansætter medarbejdere og betaler lønninger, trods det at disse lønninger nu efter den nye overenskomst stiger mellem 15 og 20 pct. Det er lidet logisk og lidet rimeligt, at den del af erhvervet, der skal bære de øgede lønomkostninger, faktisk i fremtiden vil være ringere stillet end den øvrige del af erhvervet og forholdsvis betydeligt ringere stillet, end de var, efter at lovforslaget vedrørende disse ting blev gennemført ved denne tid for 3 år siden.

Jeg må også her nævne det danske skovbrug, hvis lønningsudgifter nu stiger på samme måde som det øvrige landbrugs-erhvervs, og hvis priser snarere har været faldende i den sidste 3 års periode, og fremhæve, at det, så vidt det er oplyst for mig, ikke i væsentligt omfang deltager i det bortfald af amtskatterne, som kommer den øvrige danske jord til gode. Skovbruget er et erhverv, der altid har klaret for sig, og som oven i købet i vanskelige tider som under og efter krigen leverede sine varer til det danske samfund, det vil sige til hele træindustrien, til priser, der lå under verdensmarkedets. Der er stadig restriktioner for erhvervet med hensyn til eksport, som er begrænset ved en licensordning samtidig med, at de skatter, der hviler på produktionsapparatet, de faste skatter, har været stigende i hele perioden, og jeg beder derfor den højtærede landbrugsminister og det høje ting om at have opmærksomheden henvendt på dette forhold med henblik på at søge dette misforhold rettet inden tredje behandling.

Et lige så vigtigt område, som der har været talt en del om i dag, er gennemførelsen af en rimelig kornlov. Her behøver jeg ikke at gå i detaljer, det har mange gjort i dag ud fra vekslende synspunkter. Vi ved derfor, hvad det drejer sig om, og vi ved også, at et stort flertal af danske landbrugere nu har den overbevisning, at en bundpris på et eller andet beløb omkring 45 kr. i nogen grad vil stabilisere erhvervet og den

dyriske produktion og samtidig give beskeden dækning for produktionsomkostningerne. Der er intet sted i Europa, hvor en landmand kan sælge korn for mindre; tværtimod yder staten alle vegne store subsidier, og det opkøbte korn kastes ud på markedet, således at det i år trods den danske kornlov, der vel havde til hensigt, at kornets pris skulle ligge stille på minimum mellem 37 og 40 kr., i visse perioder har været helt nede på 30 kr.

Det er hverken rimeligt eller klogt ikke at ajourføre den nuværende foderkornordning, så der gennem en højere pris kan gives dækning for de øgede omkostninger, så meget mere som en foderkornordning ikke indeholder subsidier. Det kan i øvrigt aldrig være rimeligt og klogt, at udgifterne til at beså og høste den danske jord ikke kan dækkes af den pris, varen kan indbringe, når prisen vel at mærke skyldes dumping udefra.

I øvrigt er der et område inden for vor landbrugslovgivning, som jeg gerne vil sige et par ord om, fordi denne lovgivning mere end noget andet er med til at gøre forholdene inden for erhvervet så vanskelige. Det er reglerne om forbud mod nedlægning af landbrugsejendomme, samdrift af landbrugsejendomme og loven om statens forkøbsret, jeg særlig tænker på. Disse regler forhindrer erhvervet i at finde sin frie form, i at finde den form, hvorunder det mest økonomisk kan finde ejere og brugere. Disse regler blev i sin tid indført som en beskyttelse af den enkelte landmand; i dag er de bånd, der forhindrer, at brugene finder den mest økonomiske størrelse og drives på den mest økonomiske måde.

Denne lovgivning er særlig rettet imod mindre landbrug. For det mellemstore og større brug er det reglerne om statens forkøbsret og forbuddet mod at øge den enkelte ejendom ud over en vis størrelse, der på mange måder virker fordyrende ved såvel drift som køb. Dette, at et stykke jord partout skal høre sammen med et sæt bygninger, som måske var passende for et halvt hundrede år siden, er urationelt og virker kun til at gøre erhvervet mindre konkurrencedygtigt; det er en urimelig beskæring af ejendomsretten. I en kritisk tid for erhvervet er det her, man bør sætte ind for at fjerne de bånd, der i mekani-